

kiwi

**Mají čtenářské
deníky smysl?**

**Rozhovor s Erikem
Taberym**

**Já píšu,
Adolf Born kreslí**

Slovo šéfa

Mgr. et Bc. Daniel Kaiser

Vážené čtenáři,
přiblížilo se čtvrtletí a s ním Velikonoce. Letos jsou jejím průkopníkem „jarní prázdniny“, které svému jménu tentokrát dostaly. Příští rok budou hned počátkem února a to slovo „jarní“ se k nim asi moc hodit nebude. Připravujeme Den Země, letos jako přehlídku zemí, kde se vyskytují nějaké problémy v oblasti životního prostředí. Zároveň třídy představí tyto státy ve svých učebnách, v případě

hezkého počasí na zahradě.

Vedení školy vyhlásilo v souvislosti s blížícím se 90. školním rokem soutěž o nejzajímavější fotky ze školy a Spořilova. Těšíme se, že vyhrábnete z rodinných archivů fotky a zapůjčíte k naskenování. Fotky bychom pak využili k výstavě a při přípravě propagačních materiálů o historii Spořilova a naší školy.

Přeji Vám krásné jaro!

V tomto čísle najdete

Slovo šéfa	2
Házenkářky ZŠ Jižní	3
Laťka Jitřní	4
Zeměpisná olympiáda	5
Káňata dělají pokusy	5
Hanin kuffík	6
Medvíďata na vědeckém sympoziu	7
Projekt Recké báje	7
Ledová Praha	8
Softballový turnaj mýma očima	8
Oceán hraček	9
Rozhovor s Erikem Taberym	9 - 10
Co čtou redaktori Kiwi?	10 - 11
Knižní bazar	12
Čtenářské deníky	12 - 13
Školní literární soutěž	14 - 20
Reklamní tvorba deváťáků	21 - 26
Ěmu připravují salát	26
Život stromu	27
Komiks Kiwi a neznámá země	28

Redakce

Dytrychová, 6.A, Marek Kváš, 6.B, Ema Humplíková, 5.D, Skořepová Klára, 5.D, Daniel Pícl, 6.B, Sára Jankovičová, 8.T, Bejčková Emílie, 5.E, Kyliánová Lucie, 5.G, Kuředov Sergej, 9. P, Stejskalová Natálie 8.U, Chudoba Marek, 5. G, Šoltéssová Barbora, 5. D, Šnorová Charlotta 6. C, Křečková Klára, 5.D, Lančarič Vojta, 7. V

Metodické vedení: Bc. Tomáš Féllinger, Grafická úprava: Mgr. Jiří Valášek

Všechny obrázky, pokud není uvedeno jinak, jsou vedeny pod licencí Creative Commons.

Házenkářky ZŠ Jižní v elitním finále Prahy

Antonín Pokorný

Vynikajícím způsobem reprezentovalo naši školu družstvo děvčat ve finále házené základních škol. Na medaile to nakonec nestačilo, ale i krásné čtvrté místo ze všech pražských škol je obrovský úspěch.

V pátek 17. února se zúčastnilo družstvo složené z dívek 7. – 9. ročníku pražského krajského finále. Nastoupilo proti školám, které měly v týmech řadu házenkářek. Tento handicap nahradily naše hráčky týmovostí, bojovností a odhodláním nedat soupeřkám nic zadarmo. Po vítězství nad ZŠ Bratří Jandusů a těsnou prohrou s finalistkami ze ZŠ Žernosecká v boji o třetí místo podlehly ZŠ Eden.

Nejlepšími střelkyněmi byly Adriana Marešová a Kristýna Zavřelová. Příjemně překvapily i „neházenkářky“ Karolína Hudečková a Emma Beňová. V brance čelila statečně tvr-

dým střelám soupeřek Tereza Bečvářová. Všechny holky ale zaslouží velkou pochvalu, za to jak se snažily a vzájemně se podporovaly, přestože pro ně tento sport byl nový a ještě nikdy ho nehrály.

Nejlepší hráčku týmu, Adrianu Marešovou, jsme požádali o zhodnocení turnaje:

„Házenou hraji závodně v týmu HC Háje Praha, za školu jsem ji hrála poprvé a na jiném postu než jsem zvyklá. Snažila jsem se týmu co nejvíce pomoci. Myslím, že jsme si to skvěle užily a šly do toho naplno. S holkami byla legrace a máme na co vzpomínat. Překvapilo mě naše skvělé umístění, myslím, že na to můžeme být hrdé. Děkuji všem za skvělé nasazení a panu učiteli Pokornému za možnost reprezentovat školu.“

A zajímal nás také pohled hráček, které házenou nikdy

nehrály:

Františka Sztogryňová: „Házená je namáhavý a náročný sport. Musíte umět dobře házet, u toho běhat, nebát se míče ani protihráček. Také si myslím, že musíte mít dobrý tým, který jsem já rozhodně měla.“

Emma Beňová: „Byla to zábava. Házená je super, i když trochu tvrdá. Bylo těžké se dostat přes obranu a dát gól.“

Karolína Hudečková: „Mě to bavilo. Nečekala jsem, že je to tak těžký sport, ale bavilo by mě hrát ho i ve volném čase. Potěšilo mě, že jsem dala gól. To jsem nečekala.“

Sestava: Bečvářová Tereza, Marešová Adriana, Zavřelová Kristýna, Beňová Emma, Gairová Sofie, Hudečková Karolína, Sztogryňová Františka, Adamičková Adéla, Šilhavá Anna, Kuncíková Adéla, Kolářová Valerie

Laťka Jitřní

Andrea Dudrová

Dne 8. února se vybraní žáci naší školy zúčastnili dvacátého ročníku soutěže ve skoku vysokém na ZŠ Jitřní pod názvem Laťka Jitřní. Naši školu reprezentovalo 17 žáků a žákyň ve čtyřech kategoriích. Nejúspěšnější byla Rozálie Schwarzová (7. Ž), která ve své kategorii obsadila 2. místo a výkonem 145 cm vyrovnala školní re-

kord. Dále Lukáš Bohovýč (9. P) skončil také ve své kategorii na 2. místě s výkonem 159 cm a Filip Kautzký (3. L) skočil 108 a také se umístil na 2. místě. Dále nás reprezentovali: Mikuláš Volek—2. místo (3. N), Natálie Todorová—6. místo (3. N), Nikola Sedláčková—7. místo (3. L), Šimon Vožický—7. místo (4. CH), Jan Brábek—9. místo (4. H), Klá-

ra Bělohradská—4. místo (5. F), Nikol Polcarová—14. místo (4. CH), Adam Kopriva—6. místo (6. C), Vojtěch Lančarič—8. místo (7. V), Karolína Šťastná—6. místo (7. V), Emma Beňová—17. místo (7. V), Katarína Šodorová—20. místo (6. A), Karolína Bílková—8. místo (9. R), Alžběta Ullrichová—10. místo (8. U)

Foto: Andrea Dudrová

Zeměpisná olympiáda

Lenka Bílková

V únoru již tradičně proběhlo školní kolo zeměpisné olympiády v kategoriích A (6. ročník), B (7. ročník) a C (8. a 9. ročník). Soutěže se zúčastnilo celkem 43 žáků a žákyň.

Do okresního kola, které se konalo 21. února na ZŠ Ke Kateřinkám, postoupili tito vítězové jednotlivých kategorií:

David Černý 6. A (kategorie A),

Vojtěch Lančarič 7. V (kategorie B),

Eliška Orsáková 8. T (kategorie C).

Okresní kolo zeměpisné olympiády mělo 3 části: písemný test, práce s atlasem a praktické činnosti (třídění a zpracování dat a informací, analý-

za, syntéza).

Výsledky okresního kola:

Vojtěch Lančarič - 6. místo,

Eliška Orsáková - 8. místo,

David Černý - 13. místo.

Gratulujeme úspěšným řešitelům.

Káňata dělají pokusy

Káňata & Jitka Zikešová

Začátek února patřil v prvouce ve třetí třídě tématu „neživá příroda“. Ale v naší třídě si děti připravily takové pokusy, že tam bylo chvílemi hodně živo. V lavicích to často bublalo, šumělo, syčelo, doutnalo, čadilo, hořelo nebo taky obarvovalo či nafukovalo. Dokonce jsme udrželi jehlu na hladině vody! Pokusům zdar!

Jitka Zikešová

Den pokusů

V pondělí 6. února jsme měli u nás, ve 3. K, v hodině prvouky „Den pokusů“. Některé pokusy byly hodně zajímavé, třeba, že šipka byla doleva,

ale když ses koukl přes vodu, šipka byla doprava. Anebo to, že smíchání octa s jedlou sodou zhaslo svíčku. Všem se pokusy líbily a také jsme se hodně naučili. Tak třeba, víte, jaké vajíčko se točí na stole? Vařené, nebo syrové?

Theodora Šnorová 3.K

Káňata dělají pokusy

Dne 6. února si Káňata vyzkoušela různé pokusy. Měli jsme za domácí úkol připravit si zajímavý pokus. Po zadání úkolu jsme měli dva týdny na přípravu. Většina z nás se rozhodla jej vyhledat na internetu, v knihách nebo

s pomocí rodiny. Pak se rozběhla do obchodů nakoupit si potřebné věci.

Poslední dvě vyučovací hodiny v pondělí jsme si ukazovali připravené pokusy. Mnoho spolužáků si připravilo sopku z jedlé sody. Dále jsme viděli např. jehlu, jak plave na hladině vody, svíčku, která zhasla, balónek, který s pomocí vlněné šály roztřídil sůl a pepř. Moc se nám to líbilo a všichni jsme odešli se skvělým zážitkem a novými informacemi a znalostmi.

Eliška Dytrychová, 3. K

Karen Levine - Hanin kufřík

Daniela Kaudersová

V letošním školním roce pořádáme ve třídách, které mám na češtinu (5.D, 7.V, 8.Š a 8.T), čtenářské dílny. Ta poslední se týkala knihy Karen Levine Hanin kufřík. Je to kniha o dívce, která vyrůstala za doby holocaustu a o jejím objevení se zasloužila paní Fumiko

z Japonska. Knižka vypráví skutečný příběh židovské rodiny Bradyů z Nového Města na Moravě. Jméno Brady je vám možná povědomé, protože Hanin bratr Jiří 2. světovou válku přežil, nyní žije v Kanadě a v říjnu loňského roku si přijel do Prahy pro vyznamenání od prezidenta

republiky, které nakonec nedostal. Nicméně se o něm hodně mluvilo a psalo.

Jaký byl Hanin příběh? Jak Hana dopadla? To se můžete stejně jako „moji“ žáci dozvědět, když si půjčíte knížku a přečtete si ji. Máme ji i ve školní knihovně.

Záhada Hanina kufříku

Sára Jankovičová, 8. T

Možná jste již něco slyšeli o knížce s názvem Hanin kufřík od Karen Levine. Pojednává o malé židovské dívce Haně Brady a příběh se odehrává v době druhé světové války. Haně zajmou nacisté oba rodiče, proto odjedou s bratrem Jiřím do Terezína.

A teď k samotné naší práci. Byli jsme rozděleni na skupiny a každá skupina si měla přečíst jednu kapitolu z knihy. Následně jsme měli kapitolu nějak stručně popsat, povědět, o co v ní šlo. Na proužky papíru jsme sepsali dvě otázky, na které bychom se Hany zeptali, a nakonec nakreslili

na papír cestu a do ní buď obrázky nebo slovy popsali Hanin život. Po celou dobu práce nás paní učitelka nadšeně dokumentovala. Tento menší projekt se mi zdál zajímavý. Bavilo mě to, bylo hezké nahlédnout do Hanina, bohužel tak krátkého života.

Medvíďata na vědeckém sympo-

Václava Zajícová

Pokud byste v průběhu únoru navštívili třídu 3.M, asi byste se zalekli bílých pláštíků. Nebojte, neměli jsme tu žádnou nehodu. Konalo se tu jen vědecké

symposium, na kterém se sešla řada mladých vědců. Badatelé vybaveni poznámkovými bloky, tužkami a nejrůznějšími pomůckami, vysvětlovali a ukazovali nejrůznější

přírodní zákonitosti. Tak bylo možno zhlédnout zcela nevídané experimenty, které dětem jistě objasnily jevy pro ně dosud nepoznané.

Foto: Václava Zajícová

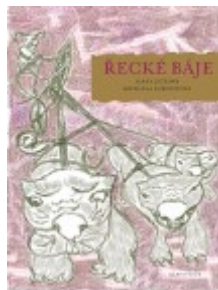
Projekt Řecké báje

Daniel Pícl, 6.B

Ve středu 18. ledna se konal projekt 6. ročníků na téma Řecké báje, konkrétně báje 12 Heraklových úkolů.

Nejprve jsme se po obědě sešli v naší třídě, kde na nás čekal pan učitel. Ten nám řekl, jak bude projekt probíhat. Celý projekt jsme spolupracovali ve dvojicích. Nejdříve jsme měli nakreslit děj jednoho ze dvanácti Heraklových úkolů. Po dokončení

j jsme před třídou naši hodiny práce odprezentovali. Další část projektu byla zaměřená na češtinu a matematiku—plnili jsme úkoly, které byly rozvěšeny ve třech třídách v prvním patře prvního stupně. Po splnění úkolů jsme se znovu sešli v naší třídě, kde nám pan učitel pustil video na interaktivní tabuli o starověkém Řecku. Tentokrát mě projekt moc nezaujal.

Ledová Praha

Veronika Dytrychová, 6. A

Eliška Dytrychová, 3. K

O víkend (v době pololetních prázdnin) 3. února – 5. února 2017 se konala akce Ledová Praha. Nejprve jsme se vydali na Senovážné náměstí, vyzvednout si kartičku. Když jsme ji měli, mohli jsme navštívit různá místa v Praze zdarma nebo s velkou slevou. Jako první jsme si prohlédli muzeum Bedřicha Smetany na Novotného lávce. Dále jsme zažili zajímavou procházku do tajemných uliček Starého Města, kde nás provádělo jedno z pražských strašidel a vyprávělo nám o pražských pověstech. Procházka skončila na Staroměstském náměstí, a tak jsme se šli podívat nahoru na věž Staroměstské radnice. Tam jsme se dozvěděli mnoho zajímavostí o tom, jak funguje orloj. Byli jsme překvapeni, kolik jsme toho o orloji nevěděli. Pozdě večer jsme šli ještě na druhou procházku po Hradčanech a Malé Straně. Viděli jsme osvětlenou večerní Prahu. Prošli jsme kolem Minis-

terstva zahraničí, Lorety a navštívili moc pěknou část Prahy Nový svět, kde se točilo mnoho pohádek. Další den jsme se vydali na Pražský hrad. Nejprve jsme si

sál, místnost staré sněmovny, zemské desky...). Pěšky jsme šli do Strahovské knihovny. Tam jsme viděli mnoho knih, ale také různé mořské živočichy a hmyz.

prohlédli Zlatou uličku a poté jsme navštívili kostel sv. Jiří, katedrálu sv. Víta, Václava a Vojtěcha a viděli jsme i části, které jsou normálně nepřístupné. Pak jsme viděli Starý královský palác (Vladislavský

Celá akce byla skvělá. Koná se každoročně, tak si příště dejte pozor, aby vám neutekla, protože to opravdu stojí za to!

Softballový turnaj mýma očima

Marek Kváš, 6. B

Pokud nejste sportovec, asi nevíte, jak to vypadá na takovém turnaji. Já vás vezmu s sebou na jeden softballový turnaj, který se uskutečnil poslední lednový víkend na Joudrs v Praze Bohnicích. Můj softballový turnaj se hrál dva dny. Zúčastnilo se ho 10 softballových žákovských týmů z celé České republiky. Týmy byly

rozděleny do dvou skupin a ve skupině jsme hráli každý s každým.

První den se nám smůla lepila na paty, kterou jsme prolomili až ve třetím zápase, kdy jsme porazili Klackaře z Kostelce nad Orlicí. Po výhře jsme se dlouho radovali, protože jsme o jejich skalp dlouho usilovali. Den jsme bohužel ukončili prohrou.

Druhý den jsme vyhráli dva zápasy s celkovým skóre 39:1. Ani přesto nám to na bednu nestačilo.

Turnaj jsme si s kamarády moc užili, trenéři nás za snahu a podané výkony chválili a

Oceán hraček

Daniel Pícl, 6. B

1 0. ledna 1992 vypadl z nákladní lodi uprostřed Tichého oceánu při bouři čínský kontejner s 29 tisíci kusy plastových kačenek, bobrů, žab a želv. Plastová zvířátka se tehdy vydala na dlouhé dobrodružství. Oceánské proudy je rozdělily na tři skupiny. Největší skupina plula k Austrálii a Indonésii, další skupina pak směřovala směrem k Jižní Americe. Největší dobrodružství však zažila a ještě zažívá skupina třetí. Tisíce plastových zvířat vzešly Severní Ameriku a směřovalo dále na sever. Ve vodách severního

ledového oceánu plastové hračky zmrzly. Žluté zbarveného ledovce si všimli vědci a

začali ledové kry monitorovat. V ledu uvězněné plastové želvy a kačenky přečkali přibližně osm let. Když je ledové

sevrění pustilo, vydala se kráček směrem k Islandu. Hejno kačenek a želv šťastně proplulo místem, kde se potopil Titanic. Některé hračky v roce 2000 dorazily do USA, kde zůstaly. Další se vydaly přes Atlantik ke břehům Evropy, kam dorazily mezi roky 2003 a 2007. Když ale kačenky a bobři dopluly k Evropě, už nebyli barevní, ale bílí. Za to může slaná voda a slunce. Dnes mají kachničky a ostatní plastová zvířátka z oceánu hodnotu 1 000 dolarů za kus.

Rozhovor s Erikem Taberym

Cecílie Sekalová (v skrytu duše stále 8.T)

Erik Tabery je šéfredaktorem týdeníku Respekt od ledna 2009. S redakcí začal spolupracovat v roce 1997 a o dvě léta později se stal kmenovým redaktorem. Píše zejména

politické komentáře. V roce 2003 obdržel za komentáře cenu Novinářská křepelka pro žurnalisty do 33 let. V únoru 2009 pak získal Cenu Ferdinanda Peroutky a o dva roky později i Novinářskou cenu.

V rámci projektového dne na mém Gymnáziu Jana Nerudy, které navštěvuji, se dostavil na besedu právě i Erik Tabery,

který mi později poskytl krátký rozhovor, za což mu tímto děkuji.

Jak se dnes máte?

Mám se dobře, děkuji za op-

tání, jen mám k téhle budově takový zvláštní vztah. Matka tu studovala, stejně tak i bratr, už je to pomalu „rodiný barák“.

Jelikož tématem tohoto čísla Kiwi je „literatura“, co vás u toho slova napadá jako první?

Rozhodně to, že je to obrovská součást mého života a mne samotného. Mám totiž jednu závislost, a tou jsou knihy, ať už kvůli osobnímu potěšení, nebo mé práci, pro kterou je čtení beletrie důležité, jazyk v ní používaný se úplně liší od toho používaného v novinářině.

Máte oblíbeného knižního autora?

Ano, je jím Ferdinand Perout-

ka, který mě vlastně i přivedl do Respektu. Ta jeho stylistika je úžasná.

Máte své favority i co se týče časopisů a novin?

Ano, ale oba zahraniční. Jsou jimi The New Yorker a Die Zeit.

Jak jste se vlastně dostal ke své práci? Táhl vás to k žurnalistice odjakživa?

Co si vzpomínám, tak to vlastně začalo slohem z češtiny na základní škole. Ohlas učitelky na mou práci byl pozitivní a mě zkrátka zajímalo, že ji to zajímá. Začal jsem tehdy i psát do škol-

ního časopisu, založil vlastní třídní noviny a později žurnalistiku vystudoval. Dnes mám dokonce v redakci dva své spolužáky z vysoké!

A co vás na vaší práci nejvíc baví?

Třeba i to, že spolu teď mluvíme. Mám rád pozitivní lidi, jsem otevřený člověk a i po dvaceti letech zažívám v redakci Respektu mnoho nových věcí, získávám další zkušenosti.

Existuje někdo, kdo vás nějak ovlivnil či inspiroval? Máte životní vzor?

Těch lidí je opravdu hodně,

ale musím znovu zmínit Ferdinanda Peroutku. Dále je to Václav Havel, významným zážitkem pro mě bylo hlavně osobní setkání s ním, a v neposlední řadě můj bývalý kolega Tomáš Pěkný, který bohužel před třemi lety zemřel.

Máte nějaký vzkaz pro ty, co mají zájem se v budoucnu žurnalistice věnovat?

Jestli vás to zajímá, jděte do toho. Redaktořina je krásná práce, potkáváte spousty nových lidí a svět vnímáte komplexněji, zajímavěji.

Co čtou redaktoři Kiwi?

Harry Potter a prokleté dítě

Charlotta D. Šnorová, 6.C

Příběh vypráví o Harrym Potterovi a jeho synovi Albusovi. Albus a jeho kamarád Scorpius prožívají patálie s minulostí, protože nechce zůstat tam, kde byla. A aby toho nebylo málo, začnou se kamarádit s Delphi, která má ale jiné úmysly. Chce totiž

přivést svého mrtvého otce k životu, protože ho nikdy nepoznala. Albus, Scorpius a Delphi se totiž snaží přivést Cedrica Diggoryho k životu protože byl „nadbytečný“. Harry a ostatní se je od toho snaží odradit, ale oni je neposlouchají. Ještě k tomu má

Albus se svým otcem menší konflikt. Delphi se je snaží zpracovat, ale moc jí to nejde. Celá kniha je jedno velké dobrodružství o čase. Zbytek vám ale moct říct nemohu. Nechci, abyste přišli o kouzelný příběh knihy.

Řeky Londýna

Sergej Kuroedov, 9.P

„Co by se dělo, kdyby dospělý Harry Potter začal pracovat u policie?“

- Diana Gabaldonová
Mladý mulat pracující u londýnské policie, se stane součástí, pro někoho možná trošičku brutálního, divadélka. Vše začne, když na službě potká ducha, který měl náhodou informace o vraždě, s níž se onen policista potýkal. Zda-li to byl osud nebo jen náhoda, to nikdy nezjistil, ale stal se učněm inspektora Nightin-

gala, čaroděje a dříve jediného člena policejní jednotky zabírající se magií, se kterým řeší porušení tzv. Dohody s nadpřirozenými bytostmi. Později se vraždy opakují, ale vrah vždy zemře. Později policista zjistí přítomnost revenanta, který jen hraje divadelní hru, již napsal před svou smrtí, aniž by si uvědomoval, co dělá.

Knihy je psaná v ich-formě s dějem odehrávajícím se v

dnešní době, kde se občas vyskytují vulgarismy. Na to, že nemám nijak v lásce ich-formu a knihy s dějem komponovaným v dnešní době, hodnotím knihu docela kladně. Vulgarismy sice použity jsou, jak již bylo zmíněno, ale nijak přehnaně, spíše v situacích typických pro ně. Čtenáře mohly zaujmout nečekané obraty a závěry. Kniha se dočkala i pokračování, Měsíc nad Soho či Šepot podzemí.

Zůstaň se mnou

Natálie Stejskalová, 8. U

Mia má perfektní život. Má skvělého přítele, skvělé ka-

marády, skvělou rodinu. Celý její život se změní, když jede na výlet se svou rodinou. Je zima, namrzlá silnice, a tak jejich auto dostane smyk. Když se Mia probudí, zahlédne své vlastní tělo, jak ho nakládají do sanitky. Mia vystoupí z vlastního těla a stane se duchem. Všechno pozoruje. Když přijedou do nemocnice, zjistí, že její matka zemřela už při autonehodě. Její otec také zemřel v nemocnici a před Miou stojí velké rozhodnutí, zdali zůstane naživu, nebo se rozhodne odejít za svou rodinou. Mezitím, co za Miou do nemocnice chodí lidé, aby se s ní rozloučili, promítá

se jí celý život před očima. Všechno, co prožila, všechny momenty, kdy se smála, brečela, byla našťvaná, šťastná. V poslední části knihy, když se Mia už rozhodne, že odejde, tak se ukáže její přítel Adam a teprve díky němu si uvědomí, že jí chybí kus sebe samé, který musí najít, ale to se jí povede jen, když bude živá. Kniha končí tím, že ubrečený Adam sedí u Miiny postele, zpívá jí písničku, kterou pro ni složil. Když Mia uvidí, jak ji Adam zpívá, uvědomí si, že ho nemůže opustit, že nemůže opustit samu sebe.

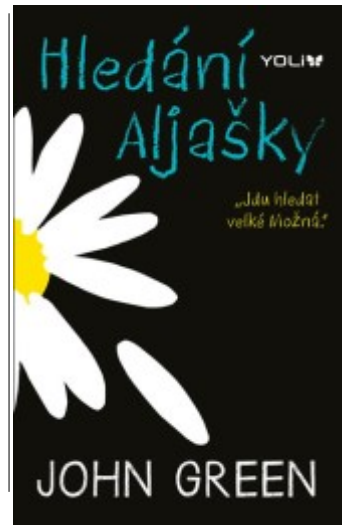
Hledání Aljašky

Sára Jankovičová, 8.T

Knížka Hledání Aljašky od výborného spisovatele Johna Greena pojednává o Milesovi Haterovi, který začne studovat na škole Culver Creek. K nové škole patří samozřejmě i noví spolužáci. A jedna z nich, Aljaška, mu změní život. Se skupinou kamarádů prožije Miles hodně dobrodružství, světlé, ale i temné chvíle.

Knížka je dobrodružného charakteru, pojednává o mnoha otázkách mezi životem a smrtí a je zčásti psychologická. Je

nádherně napsána, včetně velmi krásných citátů, jak už má Green ve zvyku. Příběh má hodně hluboký smysl a je to nepochybně jedna z nejlepších knih Johna Greena. Z této knížky je nejhezčí citát: „Jdu hledat velké Možná.“ A co to „Možná“ vlastně je, se dozvíte, pokud si knížku přečtete. Nejen šéfredaktor by mě asi zabil, kdybych něco prozradila, takže si ji zkrátka přečtete, protože vážně stojí za to.

why not

read a book®

Tajemné údolí

Veronika Dytrychová, 6.A

Tajemné údolí je 3. díl série Tajemná místa od Enid Blytonové. Navazuje na předchozí díly Tajemný ostrov a Tajemný hrad. Čtyři kamarádi Lucka, Jack, Filip a Dina se chystají na výlet s kamarádem

Billem, ale omylem nastoupí do špatného letadla a dostanou se do zvláštního údolí, ze kterého je jediná cesta ven. Letadlem. Snaží se zjistit, co mají za lubem dva muži, kteří se potloukají po údolí. Také si

musí sehnat dostatek jídla, dávat si pozor, aby o jejich přítomnosti muži nevěděli, najít si vhodný úkryt a hlavně musí přežít.

Knižní bazar

Veronika Dytrychová, 6. A

Dne 23. února se v kavárně La Bohema poblíž Vinohradské tržnice konala akce Bazar knih Čtení pomáhá II. Mohl se zúčastnit každý od nejmenších až po velké školáky. Každý měl jako vstupenku alespoň jednu knihu, kterou již přečetl a už ji nepotřebuje. Potom si mohl vzít zase nějakou jinou, kterou přinesli ostatní. Každý si odnesl tolik knih, kolik sám do bazaru daroval.

V kavárně jste se mohli se-

tkat také s Jiřím Dědečkem, Alenu Ježkovou a Martinem Romanem. Součástí akce byly i soutěže se zúčastněnými hosty, kde jsme mohli získat drobné ceny. Prvních 50 příchozích dostalo také malý dáreček (záložku do knížky). Také jsme mohli navštívit občerstvení nebo napsat svůj příběh. Veškeré občerstvení bylo zdarma. Akce se nám moc líbila a byla tam příjemná atmosféra.

Mají smysl čtenářské deníky?

Redakce

Mají čtenářské deníky smysl?

Má dnes, v době internetu, smysl vést si čtenářské deníky? Cetli povinnou četbu i učitelé, kteří ji po nás vyžadují? Co z povinné literatury si naši učitelé oblíbili? To i více si můžete přečíst v následujícím rozhovoru.

Jak se liší seznam povinné literatury dnes od doby, kdy jste chodil/a na ZŠ Vy?

B. Štěrbová: Trošku se liší, ta nejlepší díla zůstávají. Přibývají nově vydané knížky. Pokud se neosvědčí a děti

nezaujmu, dál se nečtou.

J. Bartáková: Naše češtinářka na ZŠ a SŠ vedení deníku vůbec nepožadovala, prostě jsme ho neměli a četba se omezovala pouze na texty z čítanky. Se seznamem povinné četby jsem se setkala až na vysoké škole.

T. Fellingner: Já vlastně ani nevím. Nevzpomínám si, že by po nás na základní škole někdo chtěl čtenářský deník. Na střední škole po nás deník sice nikdo nechtěl, ale přesto jsem se snažil číst knihy, o kterých jsme se na literatuře učili, protože se mi mnohé zdály být svým tématem zajímavé. Až na vysoké škole

jsem četl to, co nám bylo zadáno.

Četl/a jste povinnou literaturu? Líbila se Vám nebo Vás nudila?

B. Štěrbová: Četla jsem ji celkem poctivě. Většinou se mi líbila. Nudily mě romány cizích autorů.

J. Bartáková: Na vysoké jsem ji četla docela poctivě. Je samozřejmé, že některé tituly mě vůbec neoslovily. Ale díky povinné četbě jsem se dostala i k mnoha krásným knížkám, které bych si jinak ani nepřečetla.

T. Fellingner: Narazil jsem

na knihy, které se mi zalíbily, ale vyskytly se i knihy, po kterých už asi nikdy znovu nesáhnu.

Který titul z povinné literatury je váš oblíbený?

B. Štěrbová: Karel Hynek Mácha – Máj.

J. Bartáková: Mám ráda autory tzv. „ztracené generace“, hlavně Fitzgeralda (Velkého Gatsbyho možná děti znají z filmového zpracování) a Dreisera (Americká tragédie). Vyhovují mi silné a dramatické příběhy.

T. Féllinger: Oblíbil jsem si Utrpení mladého Werthera (J. W. Goethe), Zabijáka (É. Zola), Petra a Lucii (R. Rolland) nebo Válku s mlouky (K. Čapek).

Co byste přidal/a nebo naopak ubral/a ze seznamu povinné literatury?

B. Štěrbová: Seznam četby

se mění, každý rok může být jiný. Ta nejdůležitější díla zůstávají. A to je dobře.

J. Bartáková: Za sebe bych byla pro větší možnost volby knihy v duchu „tvá prázdninová/vánoční“ četba. Zvýšit poměr knížek, které si děti samy zvolí.

T. Féllinger: V tomto se shodnu s kolegyní Bartákovou. Sám jsem neměl nikdy moc rád, když mě někdo do něčeho nutil, takže jsem jen s nechuť četl to, co jsem měl zadáno ve škole. Proto bych byl radši, kdyby děti měly větší svobodu výběru toho, co si chtějí přečíst.

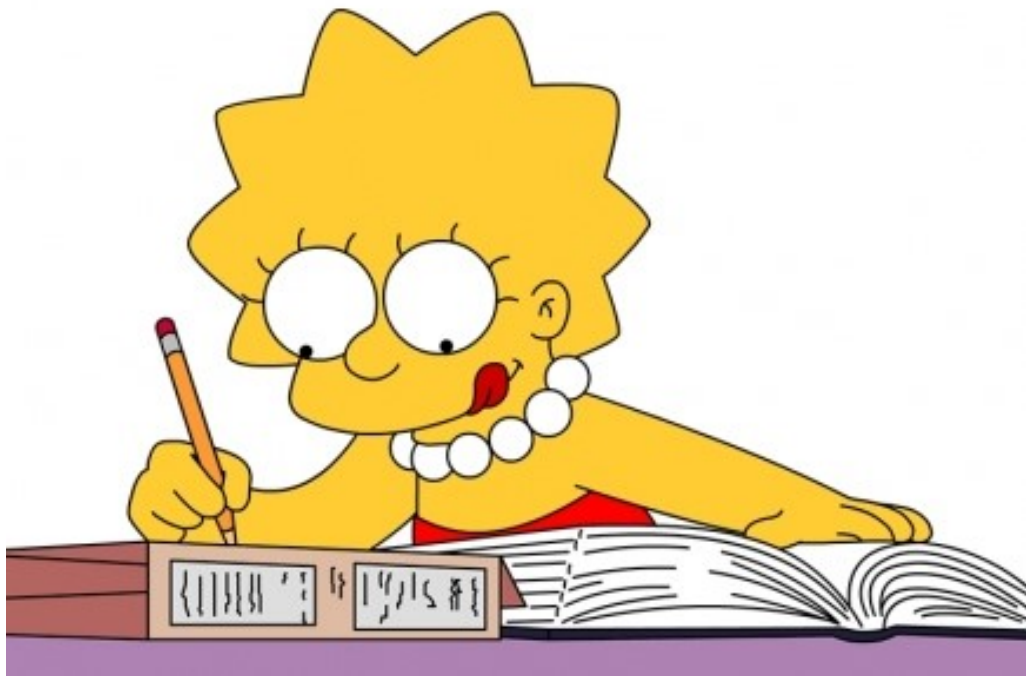
Má dnes v době Wikipedie, Googlu... cenu vést si čtenářský deník?

B. Štěrbová: Čtenářský deník zaznamenává obsah knihy, ale také pocity, které při jejích četbě máte. A o ten prožitek při četbě jde. Ten Wikipedie ani Google nedoká-

že nahradit.

J. Bartáková: Má, a to ve smyslu přípravy na studium na střední škole, kde „povinná četba“ tvoří u maturitní zkoušky významnou část. Zároveň se domnívám, že je téměř povinností člověka, který se považuje za vzdělaného, znát i literaturu mimo okruh jeho čtenářského zájmu.

T. Féllinger: To je otázka. Osobně si myslím, že to cenu má a patří ke všeobecnému rozhledu každého člověka znát alespoň zásadní díla české i světové literatury z vlastní četby. Je ale na každém z dětí, žáků, studentů, zda si dílo někam zaznamená, nebo si jeho příběh osvěží tak, že si přečtou stručný obsah knihy na internetu. Když ne do praktického života, tak alespoň k maturitní zkoušce je však dobré si čtenářský deník ze své vlastní četby vést.

Školní literární soutěž

Slova napsal, obrázek nakreslil Adolf Born

V průběhu ledna probíhala na naší škole literární soutěž s názvem Slova napsal, obrázek nakreslil, aneb Já píšu, Adolf Born kreslí. Na češtinářích ZŠ Jižní pak zůstal těžký úkol vybrat nejlepší práce. I přes obtížnost tohoto úkolu se však nakonec podařilo vybrat nejlepší práce z celkem dvou kategorií, v nichž se soutěžilo.

Kategorie 4. – 6. ročník

- 1. místo**
Bejčková Emílie, 5.E
- 2. místo**
Pánková Michaela, 6.A
- 3. místo**
Poslední Klára, 4.J

Kategorie 7. – 9. ročník

- 1. místo**
Nováková Anna, 7.V
- 2. místo**
Beňová Emma, 7.V
- 3. místo**
Crhová Anna Marie, 7.Z

Motýli

Emílie Bejčková, 5. E

Ve starém domě s oprýskanými zdmi porostlými břechtanem žil starý historik a malíř, jmenoval se Otakar Černý. Jeho dům ležel někde ve staré Praze poblíž Zlaté uličky, měl popraskanou fasádu a špinavá okna. Pod střechou se skrývala vlaštovčí hnízda a husté pavučiny. Interiér také nevypadal nejlépe, olezlé závěsy, zaprášený nábytek a spousty harampádí navodily dojem, že pan Černý se o svůj byt vůbec nestará. Avšak on měl svůj vlastní systém uložení věcí a s tím nic nena-děláme. Všude se válely jeho staré spisy a obrazy, neznámé součástky nějakých tajemných strojů a nákresy. Pan Černý také sepisoval dějiny Prahy, od tajemného vidění kněžny Libuše až do současnosti, dále se zajímal o mechaniku a olejomalbu. Po domě skladoval historické i nově vyrobené hodiny, ovšem tikaly jen jeden, ty v kuchyni nad stolem. Pan Černý byl pro své okolí podivín, a to hlavně pro svůj životní styl, který do 21. sto-

letí moc nezapadal. Žil jako před sto lety. Místo brýlí nosil monokl a velmi často si oblékal staromódní oblek, buřinku a špičaté střevíce. Několik let si pěstoval dlouhý hnědý plnovous. A když tento muž vyšel do společnosti, lidé si mysleli, že je sem dopředu nastrčená maškara a i ti, co se s ním znali, se od něj raději drželi stranou. Když se o něm bavili, říkali mu „ten podivín Oto,“ anebo zkrátka „divnej Oto.“ Nyní vám povím historiku, o tom co se jednou panu Černému přihodilo. Bylo pozdní odpoledne a na Prahu se snesla mlha, ze které se vyklubala naprosto nepřehledná bílá stěna. Jediné, co bylo vidět, bylo světlo poblikávajících pouličních lamp. V této chvíli pan Černý seděl ve světle starobylého lustru u svého nejnovějšího díla. Se štětcem v puse málem spadl ze židle, když uslyšel bouchání na dveře svého bytu. Rychle vstal a vydal se ke dveřím. „Šmarjá, to jste vy pane Matýs!“ zvolal, když spatřil svého přítele z Plzně. Znali se spolu ze zaměstnání. „Jen

pojďte dál,“ přivítal svého dávného kolegu. Oba dva vešli do kuchyně a pan Matýs se hluboce zahleděl na ještě nedodělaný Otakarův obraz. „Co to má být?“ rýpl si ná-vštěvník. „Já a motýli, můj SEN! Jednou se mi zdálo, že sem za mnou přiletěli motýli a vzali mě s sebou, letěli jsme nad Prahou a byla to krása, kolego. Těším se, že se to jednou doopravdy stane,“ odpověděl úplně pohlcený sny. Pan Matýs zůstal sedět s otevřenou pusou, až nakonec prohlásil: „To musíme vystavit! Je to zajímavé. To si lidé nemohou nechat ujít!“ Pan Černý na to: „Vy snad znáte nějakého kurátora pražských výstav?“ „Ano, znám. Jmenuje se Vrba a právě pořádá výstavu abstraktního umění. Mohl bych se ho zeptat, jestli by nemohl ty vaše motýly do expozice umístit. A vy byste šel se mnou.“ Odkášlal si a pokračoval: „Ale jen když nikomu neřeknete, co vás k jeho malbě vedlo,“ dokončil pan Matýs s pohledem upřeným na obraz. Pak vedli dlouhý rozho-

vor o pražské galerii a panu Vrbovi.

Zrovna, když se bavili o poslední Vrbově výstavě, někdo zaťukal na dveře. Pánové mluví o vlku a vlk za dveřmi. Otakar se zvedl ze židle a šel otevřít, ze dveří na něj vykoukl svědomitý a zároveň vystrašený obličej pana Vrby. „Co si přejete?“ zeptal se ho. „Hledám pana Matýse,“ odpověděl muž. „Že nejste od policie?“ vyhrkl vyděšeně malíř. „Ne, to nejsem. Já jsem Vrba,“ odpověděl. Otakar náhle změnil výraz ve tváři i tón hlasu. „Tak to pojdte dál, pan Matýs je u mě na návštěvě.“ Prohrábl si plnovous a pokynul panu Vrbovi, aby vešel. Kurátor Vrba byl jiný, nepovažoval malíře za blázn. Vrba jeho být fascinoval a podivína pokládal za umělce. Na schodech se málem srazil s Matýsem, který ho ani nepozdravil a pohotově zareagoval „Pojďte sem, rychle!“ Svižným krokem spolu vyběhli schody.

„To je nádhera! To dělal pan Černý? To musím mít!“ kvíkal Vrba při pohledu na malířské plátno. „Chtěl bych se vás zeptat, jestli byste nemohl můj obraz vystavit?“ ptal se udýchaně Otakar. „Ó, určitě. Vystavím ho,“ odpověděl pan Vrba.

Za měsíc se na každém pražském rohu objevil plakát, na kterém bylo napsáno „Pohádkové příběhy města Prahy, aneb obrazy neznámých pražských umělců. Od 1. července do 1. srpna, těšíme se na vás.“ Výstava abstraktního umění byla zrušena a byla nahrazena výstavou bláznivých děl Otakara Černého a jiných.

Na výstavu jako první zavítal malý hlouček lidí. Byly mezi nimi i pan Matýs, jeho dcera Martina a syn Marek. Celkově se v ten den přišlo na výstavu

podívat asi sto lidí. Nejvíce se výstava líbila malému šestiletému Markovi. Celou prohlídku nevrle poskakoval a nedočkavě breptal, kdy už dorazí k tomu obrazu z plakátu.

Když vyšli ven z budovy, Marek se chystal seskočit z vysokého obrubníku na přechod. Pokrčil kolena a ... vzlétl. Pan Matýs svého syna ani nestihl zachytit a vzlétl také. Malý Marek si připadal jako ve snu. Jako ve snu pana Černého. Zato jeho otec bez ovládnání metal ve vzduchu jedno salto za druhým. Už pluli ve vzduchu ve výšce střechy dvoupatrového autobusu. Kolem nich se míhali barevní motýlci, kteří sem tam mizeli a zase se objevovali. To už stačili přelétnout silnici a chytit se pouliční lampy. V tu chvíli se do vzduchu vyhoupla i Markéta. Metala nad silnicí hvězdy a velice se smála. Tahle magická událost způsobila na ulici poprask. Jedno auto najelo na obrubník, druhé se zastavilo uprostřed přechodu pro chodce a poblíž se srazily dvě dívky na segwayích. Lidé vytahovali mobily a fotili a natáčeli. Matýs s dětmi se držel za lampu ještě půl hodiny, než kouzlo pominulo a mohli konečně slézt. Video „Létající člověk“ ovládlo Youtube. Stal se z toho případ pro záhadology. Během víkendu událost proběhla všemi sociálními sítěmi.

Pan Matýs zjistil, že létání pravděpodobně způsobuje obraz pana Černého. A to se samozřejmě rozneslo po celé Praze a okolí. Na výstavu začaly proudit nájezdy turistů z celého Česka. Každý si chtěl zalétat. Do galerie přišlo nespočet dospělých, pubertáků i malých dětí se svědomitými rodiči, kteří si mysleli, že jejich dítě bude létat určitě nejdříve a nejlépe. U vchodu do galerie byl příšerný tlak.

Nedočkaví občané už bouchali a kopali do dveří. Když tu se konečně otevřely dveře, tedy spíše povolily před davem ječících návštěvníků. Všichni vpadli dovnitř a obří masa lidí se hrnula tak, že to vypadalo, jako kdyby dveře srkaly špagety. Lidé se nezajímali o zbytek výstavy, ale šlo jim pouze o to, aby mohli spatřit onen záračný obraz, který umožňoval létat. U obrazu byla tlačenička a všichni se chovali jako smyslů zbavení. Vyskytl se tam i jeden nezkušený lupič. Ten popadl dílo a prchal s ním ke dveřím. Odrazil se od zápraží, ale když měl chodidla asi tak dva metry nad zemí, jeden statný muž ho zachytil a lupič spadl i s obrazem k zemi. Zloděje odvedla policie ztrestat. Mezitím s k obrazu dovalil dav a nastala veliká strkanice, každý chtěl obraz vidět. Sem tam někdo někoho strčil, tu zas někdo na obraz skočil nebo upadl či na něj hromadem lidí vyhnali strážníci, našli na chodníku místo obrazu rozšapanou trosku. Tak se stalo, že bylo dílo s motýly zničeno. Když se pan Černý dozvěděl o osudu své malby, tak jen smutně povzdechl. Odstěhoval se mimo Prahu, ale nepřestal dál malovat a posílat své výtvary do galerie panu Vrbovi.

Magického obrazu byla velká škoda. To se tak občas stává, když lidé něco moc chtějí. Člověka pak naplní závist i chtivost a všechno se tím pokazí.

Letenka

Michaela Pánková, 6. A

1 3. říjen, zvoní budík. „Hlavně nesmím přijít pozdě,“ pomyslel si pan Novák.

Hbitě vstal z postele a uvařil si ranní kávu. Koukl se na hodiny, oblékl košili, na hlavu dal klobouk, do ruky suchý rohlík a utíkal na tramvaj. Posadil se na první volné sedadlo, které mu padlo do oka, a tramvaj se rozjela. Zakousl se do rohlíku, všechno bylo tak všední a obyčejné. Tramvaj číslo 12, projíždí hlavní ulicí, kterou lemují obchody, nákladní auto právě přivezlo čerstvé pečivo do potravin, výloha cestovní kanceláře, polepená plakáty cizokrajných zemí. Knihovna má ještě stažené rolety a před školou se už strkají první žáci. Ranní jízda do práce je nudná a šedá, ostatně jako bude celý jeho den. „Á, pozor, vystupovat, ještě obejít blok domů a jsem v kanceláři.“

Pan Novák zapne počítač a čte si příchozí poštu od nadřízených a kolegů, odpovídá na nepříjemné stížnosti a reklamace od zákazníků. Je mu

úzký, telefon drnčí, nesnáší tyhle konfliktní hovory. Ani jeho šéf nepatří k těm milým a pohodovým, úsečné povely bez úsměvu, arogantní přístup. Je unavený, tak strašně unavený. „Ano, prosím, děkuji, vyřídíme, uděláme, napravíme, provedu!“ 17:00, hurá! Sundá klobouk z věšáku a utíká na tramvaj. Cesta je klidná „Už abych byl doma,“ pomyslí si. „Dám si večeri a půjdu spát, žádná kniha ni hloupý seriál, jen postel. Koli-krát už, kolik stejných dní a nocí, ještě že sny jsou tak krásné.“

Létá, je volný jako pták, lehký jako motýl. Vše je tak barevné, voňavé, veselé. Tolik krásných květů, zvířat a lidí, kteří radostně volají. „Vítej, to je dnes krásný den! Jsem šťastný, v tomhle novém světě. Cítím, jak s každým nádechem vychutnávám volnost a radost. Život je tak krásný, rozmlouvám se stromy, v jejich korunách je živo, mít křídla je nádherné, ptáci štěbetají. Vznášim se svobodně, daleko od práce, řinčících

tramvají, stresu. „Jak se máte paní Motýlová? To máme krásný den!“

V tom něco zazvoní, realita, zamáčkne budík, káva, rohlík na cestu, kolik dnů už uplynulo? Těch úžasných snů, ze kterých se nechce probudit. Cesta do práce, už vím, že dnes to bude jiné, můjím prodejnu potravin, vůni těch křupavých rohlíčků cítím až v tramvaji. Blíží se zastávka u cestovní agentury, vystoupil jsem! Chápete to? Stačilo zůstat sedět a pokračovat dál. Pokračovat dál, znovu a znovu. Dost!

Ty prosluněné plakáty, které lákají do dalek, ty obrázky znám, nejsem si jistý, jestli je to krajina z mých snů a nebo jsou mi známé z každodenních cest do práce. Neřeším to, kdybyste mne viděli, jak s úsměvem na tváři vcházím do cestovky. „Dobrý den, slečno, to máme dnes krásný“ „Prosím vás, kdy odlétá nejbližší letadlo?“ Už žádný šedý den!

Kouzelný balíček

Klára Poslední, 4. J

Byl jeden pán František Milášek. Bydlel v Kaprové ulici ve vesnici Lintropy. Jednou v pondělí, kdy si František uklízel ve svém domku, mu zničehonic zazvonil zvonek. František hned nechal uklízení a rychle se běžel podívat, kdo to stojí před jeho domkem. Když otevřel, ve dveřích stál velice úsměvavý pošťák. „Nesu vám balíček, pane Milášek!“ řekl pošťák vesle. „Je docela těžký, co to asi bude?“

dodal ještě. František si těžký balíček vzal a pošťákovi poděkoval. Když ho otevřel, ve vnitřní našel lahvičku se zelenou tekutinou a malinkým vzkazíčkem: „Chceš-li zažít dobrodružství, vypij tento lektvar.“ František si okamžitě řekl, že lektvar v životě nepijí. Co třeba, kdyby to byl jed! Ještě aby se otrávil! Ale když lektvar tak krásně voněl ...

Zbytek dne strávil uklízením, ale také přemýšle-

ním o balíčku. Hrozně ho lákal ten lektvar. Říkal si, že to nemůže být tak hrozné, mohl by si přece jen trochu srknout, nebo ...

Další den ráno nevydržel a šel to prodiskutovat se sousedem Fialou. Pan Fiala tvrdil, že by to měl zkusit. Když se nic nebude dít, tak na to zapomenout a lektvar zahodit. František souseda jako vždy poslechl. Ale nejdříve se chtěl ujistit, a tak se poptal na kouzelný lektvar všech svých

kamarádů, kteří v Lintopech byli. Všichni měli stejný názor jako pan Fiala. A tak to provedl, i když s velkými obavami. Báł se, že třeba ztratí paměť, nebo se dostane do úplně jiného světa a co když ... Jeho myšlenky přerušilo klepání na dveře. „Že by další pošťák a další lektvar?“ pomyslel si, ale otevřít šel. Když otevřel dveře, uviděl v nich všechny kamarády, kterých se před chvílí ptal. „Tak co, jak se cítíš?“ zeptali se pro změnu zase oni jeho. „Už jsi to vypil?“ ptali se dál. „No,“ uvažoval František, „právě se na to chystám,“ řekl nakonec. „Ale, jak to působí, vám řeknu až potom,“ dodal a přitom myslel na to, aby to nijak nepůsobilo, hlavně aby to neudělalo něco špatného. Zavřel dveře a pořádně se soustředil. Říkal si, že se přece nemůže nic stát. Je to je-

nom lektvar. Nic víc, nic míň. Otevřel opatrně lahvičku, trochu se napil. Najednou měl krásný pocit. Pocit štěstí, radosti, objevu. Vyšel ven. Kamarádi už odešli. František rychle zamával rukama. Najednou, to už neměl nohy na zemi, on se VZNAŠEL. Byl to výtečný pocit vznášet se jako pták, jako netopýr ... Postupně se létání naučil i ovládat. Když chtěl letět kupředu, natáhl ruku jako Superman, když chtěl dolů, natáhl nohy, a když chtěl zatočit, tak se otočil a natáhl před sebe ruku. Už to uměl opravdu výborně. Ale chtěl si to nechat pro sebe. Proto nepozorovaně přistál a když se ho kamarádi ptali, jak lektvar funguje, František jim řekl, že se to nijak neprojeví. Jako tajemství to zachoval. Když se na lahvičku podíval ještě jednou, tak uviděl, že na jejím dně je

napsáno: „Když dopiješ lahvičku, létat už nikdy nepřestaneš.“ František tedy dopil celou lahvičku. Za měsíc však zjistil, že mu kouzelný balíček doručili znovu. František ale nebyl žádný lakomec, a tak lektvar daroval i svým kamarádům z vesnice. Za rok se z Lintrop stala létající, šplhací, hrabací a velmi dobře vidící vesnice, protože občas přišly i lektvary pro zábavu. Takže když pak chtějí k rybníku, nevzali si auto nebo kolo, ale doletěli tam s motýly a ne s kouřem páchnoucím za sebou. Pověst o létacím lektvaru z Lintrop se šířila velmi rychle, až se ze Šumavy dostala do Prahy až ke mně a panu Bornovi. A tak pan Born namaloval létajícího Františka a já o tom napsala příběh, aby se to dozvěděli i jiní.

Kouzelník Emanuel

Anna Nováková, 7. V

V jednom městě, o kterém se dnes již dávno neví, žil jeden bláznivý kouzelník. Kouzelníků tam bylo sice víc, ale tenhle byl ten nejbláznivější ze všech. Jako každý rok se zde konala soutěž kouzelníků. Sjížděli se sem kouzelníci z celého světa. Ten nejbláznivější kouzelník, o kterém jsem mluvila už na začátku, se jmenoval Emanuel. Také se rozhodl zúčastnit soutěže, takže musel vymyslet nějaké zajímavé kouzlo. Vymyslel kouzlo, to ale není jen tak, může to trvat velmi dlouho. Kouzelník Emanuel tuto soutěž sice už několikrát vyhrál, ale tento rok má přijet kouzelník až z Anglie jménem Alex. Alex byl jeden z nejlepších kouzelníků světa, ale na této soutěži zatím nebyl. Když se o Alexovi Emanuel dozvěděl, byl

v rozpacích. Něco tak dobrého, aby porazil Alexe, přece nemůže vymyslet. O Alexovi se dozvěděl z novin. Všude píšou, že přijede. Kolikrát je to i otravné, když to všude píšou.

Emanuel se rozhodl jít za svým kamarádem, který pracuje v botanické zahradě a zároveň ji i vlastní. „Ahoj Petře!“ vesele přivítal svého kamaráda Emanuel. „Ahoj, to je zas doba, co jsme se neviděli! Kde ses tak dlouho toulal Emanuel?!“ zasmál se Petr. „To víš práce...“ odmíchl se Emanuel. „No, ale potřeboval bych poradit. Zase je tu po roce ta kouzelnická soutěž a mě nenapadá žádné kouzlo.“ „Nech mi týden čas a já něco vymyslím,“ řekl Petr zamýšleně. Po týdně Emanuel přišel za Petrem. „Tak, co jsi vymyslel, kamaráde?“ „Mám

tu u mě v zahradě motýly až z Afriky. Přivezl jsem si je od Viktoriina jezera.“ „A jak to s tím mým kouzlem souvisí?“ zeptal se Emanuel nechápavě. „Pojď za mnou a uvidíš.“ Dovedl Emanuela až úplně na konec zahrady. V tom Emanuel uviděl všude poletovat ty krásné motýly. „Jsou nádherní!“ užasl Emanuel. „Ale co s nimi?“ „Mám tu jednu speciální květinu. Místo pylu produkuje kouzelný létající prášek, takže mě něco napadlo. Ty bys naučil motýly, aby ti jen seděli na ruce. Následně bys na sebe nasypal kouzelný prášek a vznesl by ses do vzduchu. Vypadalo by to, jako že tě ti motýli nesou, ale přitom bys létal sám. Potom bys motýly jen odehnal a lidi by viděli, že motýly za to vůbec nemohou.“ dokončil svůj dlouhý proslav Petr.

„Výborný nápad, Petře!“ zaradoval se Emanuel. Pak nastal ten den, kdy byla soutěž kouzelníků. Emanuel si do zákulisí přinesl motýly a prášek, aby je měl připravené. Pak nastal čas jít na podium. Vše proběhlo podle plánu. Emanuel se vznesl do vzduchu a pak zase normálně přistál. Po něm šel na řadu Alex. Alex předvedl také prvotřídní kouzlo. Bylo velice povedené. Pak dostali slovo rozhodčí. „Vy, pane Emanuelu jste získal deset bodů

z deseti. Máme ale ještě jednu zprávu...“ rozhodčí se odmíchl. „Pan Alex má také deset bodů. Budou tedy muset rozhodnout diváci.“ Každý divák tedy dostal papír, kam měl napsat vítěze. „Spočítali jsme všechny hlasy a už víme vítěze! A vítězem letošní soutěže kouzelníků se stává... pan Emanuel!!!“ Diváci zběsile tleskali, radovali se a smáli se. Hned, jak skončilo vyhlásování, běžel Emanuel za Petrem. „Petře, Petře!“ křičel Emanu-

el. „Já jsem vyhrál! Vyhrál jsem tu soutěž!“ „Vážně? To je úžasné, Emanueli!“ „Děkuji ti za všechno Petře,“ děkoval mu podávajíc vypůjčené motýly. Na této soutěži byl jako divák jeden výborný malíř. Tehdy, když viděl kouzelníka Emanuela, jak lítá s motýly, rozhodl se ho namalovat. Ten malíř se jmenoval Adolf Born a tohle je můj příběh k jeho obrázku.

Liliputánov

Emma Beňová, 7. V

„ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ“, rozléhalo se po městě Liliputánov. Z malých domečků, které nebyly větší než pařez, vyběhlo pět malých človíčků. Možná to byli trpaslíci, možná to byli skřítky, ale mně připadali jako obyčejní lidé. No, oni asi moc obyčejní být nemohli, když byli tak malinkatí. Já je v tomto příběhu budu nazývat „liliputi.“ Tak tedy těch pět liliputů vyběhlo ze svých chaloupek na náměstí a rozhlíželo se, odkud křik vychází. Mysleli si, že může někde hořet, a že někdo křičí na poplach, protože zvon Varování byl právě v opravě. Nikoho ale neviděli a neviděli nikde ani žádné rudé plameny, ani žádné stíny ohně. Ulevilo se jim, protože většina domků v tomto městě byla ze dřeva a oheň by toto město úplně zpusťošil.

„ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ“, rozléhalo se stále hlasitěji po celém Liliputánově. Křik byl tak hlasitý, že se liliputi začali shromážďovat na náměstí. Všichni chtěli vědět, co se děje a

možná byli i trochu vystrašení. Teď už příběh i hlavní liliput a spolu s ním i dva strážní. Náčelník byl (na liliputy) vyšší muž s dlouhým bílým plnovousem. Měl husté bílé obočí, které srůstalo na začátku jeho křivého nosu. Byl to devadesátiletý moudrý stařík, ale na svůj věk byl velmi hbitý a měl vzpřímenou energickou chůzi. Měl dlouhý zářivě bílý kabát a zelené holínky umazané od bláta. Z celého davu shromážděného na náměstí byl k nepřehlédnutí. Začali k němu přicházet liliputi a ptali se ho: „Co to je za křik? Odkud vychází?“ Stařík se svým silným hlasem snažil utišit dav liliputů, který ho obklopoval. Jeho hlas byl hluboký a velmi silný a u vystrašených liliputů zjednal klid. Všichni rychle utichli a otočili se na náčelníka. Náčelník se rozkřikl: „Muži půjdou se mnou a ženy ať se doma zabarikádují, hídají děti a nikomu neotvírají, dokud se k ním zpět nevrátí někdo zná-

mý. Zdá se, že někdo křičí na poplach, že jsme napadeni.“ Když dokončil svoje pokyny, začal na náměstí neuvěřitelný zmatek. Ženy popadly děti a rozběhly se zpět do chaloupek. Muži se mezitím brodili davem a shromáždžovali se v blízkosti náčelníka. Náčelník znovu zavel: „Vezměte si zbraně a rozdělte se do rovnoměrně zdatných skupin po patnácti. Každá skupina vyrazí rychlým pochodem jednou ulicí a bude pokračovat, až dorazí ke kamennému útesu. Takto nejrychleji zjistíme, co se děje. U kamenného útesu se všichni sejdem. Pokud cestou narazíte na někoho podezřelého, kdo nebude schopen dokázat spojenectví, udělejte s ním, co uznáte za vhodné. Jo, a ještě něco. Pokud budete mít nějaké potíže, nebo budete v nesnázích, zatrubte na roh a příběhne k vám pomoc. Pokud ale uslyšíte zvuk rohu vy, rozeběhněte se k místu, odkud zvuk uslyšíte. Je to jasné?“ Muži vše jednohlasně

odsouhlasili. Skupiny se rozely a náčelník se svou skupinou vyrazil přímou cestou ke kamennému útesu. Měl totiž podezření, že křik vychází právě odtamtud. V minulosti už totiž měl podobný problém. Obával se, že nějakého liliputa napadla příšera Botnožka, která je schopná spořádat liliputy raz dva. To musí být některý z mých liliputů, chudák, určitě si šel zaplavat, když je dnes tak slunečný a teplý den, ale ve vodě ho čekalo nemilé překvapení, pomyslel si náčelník. Doběhli k útesu a náčelník už věděl, že měl pravdu. V blízkosti útesu plavala Botnožka. Obrovská zelená příšera podobná rybě s červenou botou na konci tenké ocasní ploutve. Střídavě se zanořovala a vynořovala z vody. Vždy když se vynořila, rozléhaly se kolem útesu výkřiky liliputů, kteří byli uvěznění v rybě. „Zatrubte na roh, ať přivoláte ostatní skupiny“, zavolal náčelník přes rameno na ostatní, když nepřestával sledovat příšeru. Po celém území města se rozlehl silný zvuk rohu. Po pěti minutách k útesu doběhly dvě skupinky mužů a po další chvíli už na kamenném útesu stáli všichni muži. Společně se dívali do vody. Někteří, hlavně mladší liliputi, nevěřili vlastním očím. Nikdy před tím neviděli něco tak, tak...přerostlého a strašlivého. Po chvíli zděšení se k nim náčelník otočil a vykřikl: „ Botnožka, ta příšera, která plave ve vodě za mnou, je odjakživa nepřítel liliputů, sežere každého liliputa, který se ocitne v její blízkosti. Nikomu z našich předků se nepodařilo Botnožku přemoci. Ted' však je čas skoncovat se strachem, který nám nahání tato voda, který nám nahání tato příšera, a který nám nahání i pouhá myšlenka na plavání

v této vodě. Žijeme tak blízko vody a přece se v létě potíme, protože se nemáme kam jít osvěžit. Ted' však přišel čas skoncovat s tím vším. Botnožku přemůžeme a budeme se zase moci chodit koupat bez strachu!“ Všichni kolem stáli s otevřenými pusami a dívali se na náčelníka. Všichni do jednoho ale byli odhodláni poprat se s příšerou a získat vodu zpět. Náčelník pokračoval: „Botnožka se dá zneškodnit, když jí sundáme tu červenou botu, kterou má na ocasní ploutvi. Bude to ale těžké. Musíme Botnožku sítí přitáhnout na mělčinu a pak s ní provést souboj.“ Liliputi začali sestupovat dolů na pláž k moři. Když dorazili na pláž, natáhli sítě a hodili je do moře za příšeru. Rychle začali tahat a Botnožku s pomocí sítí táhli na mělčinu. „CHRAMST“, ozvalo se. Botnožka spolkla jednoho z mužů, který při tahání sítě sklouznul příšeře rovnou před nos. Skupina se lekla, ale ted' byla ještě více odhodlaná příšeru přemoci a zachránit všechny, které Botnožka uvěznila uvnitř sebe. „HEJ RUP, HEJ RUP“, muži stále táhli příšeru ke břehu. „Zastavte“, ozvalo se od náčelníka. Botnožka už byla u břehu na mělčině. Někteří muži zůstali držet sítě, ostatní se pustili k Botnožce. Botnožka se radovala, že má před sebou tolik jídla. Už se chystala spolknout dalšího liliputa, ale liliput stačil uskočit. Botnožku to očividně rozhněvalo, a tak se k němu snažila přiblížit. Muž uskakoval před jejími čelistmi. Příšera se stále točila za ním a asi si nechtěla připustit, že nedokáže malého liliputa chytit. Točili se spolu stále dál a doka. Mužik vytrvale uskakoval a roztácel Botnožku stále víc a víc. Botnožka mu nedala po-

koj. I když tam bylo hodně jiných liliputů, Botnožka chtěla právě jeho a nikoho jiného. Když byla otočená čelem k vytrvale uskakujícímu mužikovi a ocasní ploutvi směrem k liliputům, náčelník smíchem, ale důrazně, aby ho všichni liliputi slyšeli, zavelel: „Skočte na ni, ted' nebo nikdy!“ Zástupy liliputů najednou začaly skákat na Botnožčinu ocasní ploutev. Příšera se začala ohánět ocasem tak mohutně, že půlka liliputů spadla. Liliputi však neváhali a na příšeru skákali znovu a znovu. Pokaždé když se neudrželi a spadli, neváhali a naskočili na ni znovu. Konečně se příšera jako zázrakem přestala ohánět. Liliputi držící se na ploutvi se otočili a viděli, jak náčelník v ruce drží červenou botu, kterou se mu podařilo Botnožce stáhnout z ploutve. Ti, kteří ještě stále drželi sítě, aby při boji příšera neodplavala, začali příšeru táhnout na břeh. Když byla na břehu, liliputi jí otevřeli čelisti a pomohli uvězněným liliputům a zvířatům ven. Když byli všichni venku z břicha Botnožky, příšera se začala znovu ohánět. Muži se lekli, co se děje. Příšera se ale smrštila na malinkatou roztomilou rybičku. Náčelník jí sebral, zvedl nad hlavu a zvolal: „Všem horkým dnům plných potu a nedostatku vody a osvěžení je konec, ted' se můžete chodit koupat a plavat, kdy jen budete chtít. Můžete své potomky učit plavat a chodit s nimi do vody každý teplý den. Ted' už se nemusíme bát, kdy přijde léto, ale naopak, můžeme se na něj všichni těšit.“ Muži začali jásat, radovali se a vůbec jim nevadilo, že stojí po pas ve vodě..... „A ta příšera, to je ta rybička, co nám plave v akváriu?“ zeptala se Rozárka dědečka. Dědeček se usmál, pohládl

Rozárku po hlavě a řekl: „Pro dnešek už těch pohádek a příběhů bylo dost, teď hajdy do postele!“ Rozárka dala dědečkovi pusku, lehla si do

postele a popřála dědečkovi dobrou noc. „Stejně to byli hrdinové, když zachránili Lili-putánov před tak liliputožravou Botnožkou“, přemítala

ještě Rozárka v posteli o příběhu, který ji právě dědeček dovprávěl.

Motýlí tajemství

Anna Marie Crhová, 7. Z

Pan Krása se jednoho dne jen tak procházel po louce a užíval si slunného dne. V tom uviděl hejno motýlů, jak si poletují nad trávou, a protože byl do motýlů blázen, tak vytáhl lupu a hned je začal pozorovat. Viděl modrásky, bělásky, babočky a mnoho dalších druhů. Po dlouhém pozorování si lehl do trávy a dal si odpolední svačinu. Najednou z ničeho nic mu na nose přistál motýl, ale ne obyčejný, tenhle měl křídla do tvaru srdíček. Pan Krása začal poskakovat, samou radostí div nezakopl o kámen. Když se rozhlédl pozorněji, uviděl, jak kolem něj poletují hejna podobných motýlů. Všichni měli křídla do tvaru vlnek, kroužků a srdíček. Na nic nečekal a dal se do pozorování. Když kolem prošla skupina dívek, chtěl jim motýly ukázat, ale ony je neviděly a začínaly si myslet, co jim to tu pobíhá za blázna. Po pár hodinách neustálého zkoumání zjistil, že se stmívá a měl by jít domů. Rozhodl se, že dnes přenocuje na louce. Ale co se nestalo! Motýlkové začali odlétávat pryč z louky. Pan Krása si uvědomoval, jak velký je blázen do motýlů, ale tohle bylo i na něj moc! Sebral si své věci a rozběhl se

za nimi. Běžel takhle dobrou hodinu, když spatřil Motýlí království. Panu Krásovi se z té nečekané krásy zamotala hlava, div zase nespadl. On by spadl, kdyby ho nezachytili velcí motýli. Pan Krása jim začal děkovat, ale pak si uvědomil, že to jsou motýli a ti mluvit neumí. Byl o to víc překvapen, když mu motýli řekli: „Nemáte zač.“ Pan Krása málem zkolaboval, takže motýli záchranáři museli zasahovat znovu a pak ho omdlévajících úžasem postavili před pana krále a paní královnu. Pan král s paní královnou byli milí postarší pár. Pan král mu oznámil, že když je pronásledoval až sem, musí je mít opravdu rád. Požádal ho proto, aby vysvobodil jeho syna Lukáše ze samootevřících dveří do motýlího nákupního centra. Pan Krása řekl: „To pro mě bude krásná pocta“. Pan král mu řekl, že se mu nediví, protože tohle se normálnímu člověku nepoštěstí. Krása přikývl a začal Lukáše vytahovat ze dveří. Po dlouhém ustavičném tahání se mu konečně povedlo Lukáše vyprostit. Paní královna začala jásat na celé nádherné království. Po jejím nepřetržitěm jásání pan král prohlásil, že mu splní

jedno jeho přání. Pan Krása si nepřál nic jiného, než aby se mohl proletět nad městem se svým synem a dvěma záchranáři, kdyby zase zkolaboval. Pan Krása se vylekal, protože král vypadal ustaraně a hned se ho začal vyptávat, zda je to problém. Král se rozesmál: „Ale vůbec ne, pane Krása! Bude to velká krása, ehm nádhera! Taková létající krása jako vy, pane Krása, tady ještě nelétala!“ Král pronesl zaklínadlo na vzlétnutí. Bylo to asi takhle: „ Ať jsi tlustý nebo tenký, vzlétni, jak motýlí trenky!!!“ Pan Krása sice vůbec netušil, jak létají motýlí trenky, ale co věděl určitě, bylo to, že se v okamžiku vznese s Lukášem a zdravotníky nad město. Moc a moc si let užíval, když v tom Lukášovi zazvonil mobil. Nejdřív se podívil, že motýli mají mobily, a chtěl vědět, kam je schovávají, ale než se stihl zeptat, tak už jenom cítil, jak padá a padá. Najednou se probudil na louce a kolem něj poletovali zcela obyčejní motýli. „Ach to byl ale krásný sen! Sem budu chodit častěji, ať vím, jak to se mnou dopadne,“ pomyslel si pan Krása.

Reklamní tvorba devátáků

DO YOU WANT TO

DIE ?

We think you definitely don't want
to die.

When you don't want to die and
you don't want to carry heavy bottles
with drinking water. You should
buy our UPF. We believe this

slime make your life better. You can
buy it on our mega super bombastic
e-shop www.upf-idontwanttodie.com

When you buy it now you will get 5%
sale for it and our only 49% explosive
dron deliver it to you during 2 minutes.

This offer you shouldn't pass to
your friendzone!

For more informations go to our website.

C F C

Also known as a compound used for healing cancer. It works by attacking cancer cells in your body and kills them.

This is one of few methods for curing all types of cancer permanently.

This compound that is taken orally has no side effects known yet.

The only problem of these pills is its price. One gram costs like one gram of 24. k. gold.

ALLJEFF

NO TIME?
NO FRIENDS?
NO ENERGY?

ALLJEFF WILL HELP YOU OUT!

THIS PERFECT ROBOT IS
GOING TO CHANGE YOUR LIFE.

FOR MORE INFO VISIT

WWW.ALLJEFF.COM

G★ NG 4T★ CLUB

Have you ever wanted to be hunter but not a hunted? You have a chance to become a gangster. Our school is in New York, Black District, 420 Gang Street.

✳ Contact us: (+158) 3066 77024

You will pay only 1\$ per year. Our director's name is Don Orange. Come and join our gang! Feels so good to be gangster.

Turkey

Tannenbaum

Approved by
Marko Lorenzo

You probably heard about this car, because we got degrees for Best car and best car producer of 2017. We made "Fantomas car", which is available for normal people and not only for millionaires. Our car could turn into the plane in few seconds. Turkey tannenbaum has many equipment - for example ice-cream maker or steering wheel from african crocodiles.

BE LIKE MR.
HUBAČ - BUY
TURKEY TANNENBAUM

Emu připravují salát

Popis činnosti – Příprava ovocného salátu učitelem (Vilém Kolář)

Pan kuchař Igor si nejdřív uklízí pracovní místo před svým kuchtěním. Nasazuje si zástěru, aby se neumazal. Igor má pod stolem koš na vyhazování zbylých kousků. Také si nachystal dvě jablíčka, dva pomerančíky, mrkvičky, rozinky, skořičku a mák. Také má připraven nůž, lžíci, škrabku a talíř s miskou. Igor už má hlad a jde kuchtit.

Jablíčka si oplachuje a nesuší je. Rozkrojí je a dává pozor na prsty. Vyloupne štopku a hodí ji do koše. Jablíčka ostrouhá i se slupkou do příchytné misky. Dále krájí kůru pomeranče. Pomeranč rozkrájí a kůru vyhodí. Po rozkrájení z něj zůstanou malé kostičky. Kostky uloží k jablíčkům a vše promíchá. Škrabkou oloupe mrkev a odkrojí z ní štopičku. Mrkvičku strouhá do směsi jablek s pomerančí. Směs zamíchá. Igor si oplachuje ruce a čistí pracovní plochu. Igor doporučuje: „Opláchněte i rozinky.“ Rozinky Igor rád, proto jich přidá víc. Sype, sype a míchá. Nyní otevře sáček máku a pomalu přisypává a promíchává. Otevírá skořici a nasype ji na čajovou lžičku. Igor varuje: „Skořici samotnou nejezte!“

Igor dostrouhá jablka a zdůrazňuje: „Dejte do směsi to, co máte rádi.“ Po těžké práci si čistí ruce. Igor ochutnává:

Mňam. Igorovi chutná. Vyzývá Mariku a Lukáše, aby šli ochutnat. Marika říká: „Je to dobré.“ Lukáš se pouze záhadně směje.

Popis činnosti - Ovocný salát v 15 krocích

Pan Kuchař si nasadil zástěru a sundal brýle, vyhrnul si rukávy a začal křičet na děti. Řekl: „Namáčím si hadr, abych vyčistil pracovní plochu.“ To mu nestačilo, a proto ji utřel ještě jednou. Vyhodil hadřík do koše a umyl si ruce. Následně poněkolkáté napomenul nezbedného žáka. Posléze si na stůl připravil jablka, pomeranče, mrkve, rozinky, mák, skořici, lžíci, struhadlo, talíř, plastové kelímky, tři malé lžičky, nůž, škrabku, utěrku a velkou plastovou misku. Nyní už je kuchařova pracovní plocha připravena. Opláchl jablka, oklepal je, odnesl zpět na stůl. Jablka rozkrojil a vykrojil z něj jádra, která vyhodil do připraveného koše. Když krájel druhé, jeden žák začal zlobit a dostal napomenutí. Jablka Kuchař nastrouhal i se slupkou do mísy, jaký div, že

si neostrouhal i prsty. Celý stůl se klepal.

„Dál budu krájet kůru z pomeranče,“ povídá. Vzal do ruky pomeranč, který už bez kůry nakrájel. „Rozkrájím ho na co nejmenší kousky,“ prohlásil a krájel dál. Vyhodil z pomeranče vnitřní dužinu. „Přestaň mlít! Co pořád meleš?“ rozkřičel se Kuchař vztekle na žáka. Kuchař začal škrabkou škrábat mrkev a šlupky z ní plynule padaly do koše vedle stolu. Odkrojil část mrkve, které

říká patka, a začal ji strouhat. Kuchař byl ze strouhání celý červený. Po třídě byl slyšet pouze zvuk strouhané mrkve. Kuchař se dal do míchání, až salát začal padat mimo mísu. Umyl si ruce.

Kuchař šel propláchnout rozinky a od umyvadla zakřičel na dalšího žáka: „Už toho nech!!!“

Rozinky pomalu po troškách přidával do salátu.

„Teď tam dám mák!“ Máč Kuchař sype dle svého gusta. A dál skořice. Do mísy jí nasypal dvě čajové lžičky.

„Abychom se neudusili,“ připomenul Kuchař nakonec.

Nastrouhal do mísy druhé jablko a rozmýšlel se, co tam ještě přidá, avšak mísa již byla plná.

Kuchař si umyl ruce.

Čhtěl ochutnat a ... „No, chutná mi to,“ řekl nakonec.

Pozval ke stolu dva žáky, aby ochutnali také. Takto se dostalo Kuchařovu dílu gurmánského uznání.

Život stromu

Promluva ke stromku (Filip Macourek; Vv – Život stromu)

Když jsi na jaře stromku vy-
kvetl,
v létě tvé hruštičky natrhám
rád.
O podzimu ti listový čepec
padá dolů,
a v zimě stojíš ve sněhu
zabalen sám.
A všechna ta roční období
ti lásku
přinesou.

Meruňka (Vilém Cupal; Vv – Život stromu)

U nás doma na dvorku,
zasadil jsem meruňku.
Meruňka má slabý kmen,
doufám, že už poroste.

Meruňka už sílí
kolem roste býlí.
Postoupil jsem v další level
dokonce už trhám plevel.

V létě meruňka má plody,
potom budeme mít hody.
Po meruňce lezu, šplhám teď
a říkám si vpravo hled!

Vidím odsud kostelní zvonec,
už je to tady,
básničky konec.

Roční běh (Emma Veličová; Vv – Ži- vot stromu)

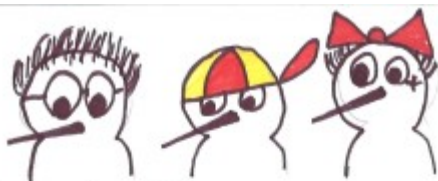
V létě nám slunce ohřeje lou-
ky i velké peřeje.
Když za oknem rozkvetou
jarní květiny,
v zahrádkách pracují veselé
maminky.
Na podzim vyndají tátové
žebříky dřevěné,
sklidí pak ze stromu ovoce
červené.
Zima nám sněhovou nadílku
přichystá,
zábava veliká čeká nás dojis-
ta.

5.

Kiwi

Kiwi a neznámá země - 1. část

Školní výlet

Ted' jsme na mostě, a táhle je hlavní nádraží.

Rychle, za 10 minut nám odjíždí vlak!

Já teď koupím lístky na vlak a vy se můžete podívat po hlavním nádraží. Ale za 5 minut jste zpět!

TICKET

ANNO UČITELI

K 061
AK 088 směr Kůty
LAK 048 směr Chod
VLAK 037 směr Chod

KNIHY • ČASOPISY

KNIHY
ČASOPISY

Před 3 minutami jsme měli sraz s panem učitelem u pokladny

Co budeme dělat?

Kam všichni zmizeli?

Musíme rychle na nástupiště!

2

Který vlak je, ale ten správný?

Rychle, nastoupíme do toho posledního červeno-modrého vlaku. Treba je to ten správný

POKRÁČOVÁNÍ
PŘÍŠTĚ

Daniel Pícl

Marek Kváš